

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/57/2018
Identifikačné číslo spisu: 8710200015
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8710200015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ALUMAGELLSSEN ERIK WILHELM MAGELSSSEN, so sídlom Listuveien 3b, 1359 Eiksmarka, Nórsko, IČO: 982 044 863, zastúpeného: UHRIČAN-VAJDA s.r.o., AK JUDr. Jozef Vájda, Rybné nám. 1, Bratislava, IČO: 51 308 185, proti žalovanému: TATRAVAGÓNKA a.s., so sídlom Štefánikova 887/53, Poprad, IČO: 31 699 847, zastúpenému Mgr. Milošom Čičmanecom, advokátom so sídlom Rastislavova 3468/36, Poprad, IČO: 42 077 206, o zaplatenie 84.600,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 16Cb/88/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. marca 2018, č. k. 3Cob/5/2018-687, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 17.05.2017, č. k. 16Cb/88/2010-631, výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu 100 % trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že v súlade s § 642 a nasl. Občianskeho zákonníka bola v roku 2003 medzi ním a žalovaným uzavretá zmluva o sprostredkovaní, na základe ktorej sa žalobca zaviazal vykonávať pre žalovaného činnosť na území Nórska smerujúcu k možnosti predat' na tomto území výrobky žalovaného. V písomnej dohode zo dňa 01.10.2003 si zmluvné strany dohodli výšku provízie pre žalobcu v prípade sprostredkovania obchodu uskutočneného priamym kontraktom medzi žalovaným a zákazníkom (odberateľom). Z čl. 3 tejto dohody vyplýva, že v prípade uzavretia kontraktu (zmluvy) medzi žalovaným a zákazníkom, predstavuje provízia 5 % za každý predaj z hodnoty uzavretej zmluvy, ktorú sa žalovaný zaviazal vyplatiť žalobcovi v rovnakom intervale, v akom

žalovaný obdrží platbu od zákazníka, iba o 15 dní neskôr. Na základe sprostredkovateľskej činnosti vykonávanej žalobcom pre žalovaného došlo k uzavretiu zmluvy medzi žalovaným ako dodávateľom a nórskou spoločnosťou CARGONET AS ako odberateľom, na základe ktorej dodal žalovaný v priebehu rokov 2007, 2008 a 2009 odberateľovi na územie Nórska približne 475 vagónov v celkovej hodnote 42.750.000,- eur. Posledná dodávka vagónov pre žalovaného bola realizovaná v januári 2009 a taktiež platbu za dodávku vagónov uhradil odberateľ - spoločnosť CARGONET AS v januári 2009. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 12.12.2005 potvrdil žalobcovi vyplatenie provízie v zmysle dohody, ak dôjde k uzavretiu zmluvy medzi žalovaným a treťou osobou, t. j. spoločnosťou CARGONET AS so sídlom v Nórsku. Na vyplatenie provízie vyzval žalobca žalovaného písomnými podaniami zo dňa 05.10.2009 a 11.11.2009, na ktoré žalovaný nereagoval. Dňa 01.07.2010 bolo súdu doručené čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom, kde sa, okrem iného, uvádza, že žalovaný ako dodávateľ nákladných vagónov v marci 2007 dodal spoločnosti CARGONET AS tovar v počte 18 vagónov, za dodávku ktorých mu bola spoločnosťou CARGONET AS uhradená kúpna cena vo výške 1.692.000,- eur (94.000,- eur/1 ks). V nadväznosti na úhradu kúpnej ceny spoločnosťou CARGONET AS v marci 2007 v spojení so zmluvou o sprostredkovaní, na základe ktorej nadobudol žalobca nárok na úhradu 5 %-nej provízie vyčísľovanej z platby obdržanej od zahraničného partnera, t. j. zo sumy 1.692.000,- eur, predstavuje 5 %-ná provízia sumu 84.600,- eur, upravil žalobca svoj návrh na vydanie platobného rozkazu tak, že do výšky 2.052.900,- eur berie svoj návrh späť. Súd rozhodol v predmetnej právnej veci v skrátanom konaní vydaním platobného rozkazu dňa 02.08.2010, č. k. 16Cb/88/2010-27, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor.

3. Okresnému súdu Poprad z dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol spoločnosti CARGONET AS známy už pred uzatvorením dohody, keďže počet výrobcov nákladných železničných vagónov na európskom trhu nie je vysoký. Spoločnosť CARGONET AS tak, ako to potvrdil aj E. N., mala už pred uzatvorením Dohody od leasingovej spoločnosti AAE v nájme vagóny typu Sdggmrs vyrobené žalovaným. Kontakt žalovaného so spoločnosťou CARGONET AS možno povedať, že sa odvíjal z úzkeho prepojenia spoločností v nákladnej železničnej doprave, keďže ide o osobitné odvetvie, v ktorom, ako sa vyjadrili svedkyňa Y. a N., „každý každého pozná“. TATRAVAGÓNKA sa zúčastnila výberového konania na dodávku vagónov pre spoločnosť CARGONET AS, ktorá bez pričinenia žalobcu prizvala žalovaného do výberového konania na dodávku vagónov typu Sdggmrs. V tomto výberovom konaní však uspela spoločnosť Trinity, čo uviedol vo svojom liste zo dňa 16.5.2008 aj E. N.. Spoločnosť Trinity však následne v ďalšom rokovaní so spoločnosťou CARGONET AS neuspela, keď sprísnila svoje podmienky a svoju ponuku napokon odvolala. Uvedené nemožno považovať za zásluhu žalobcu. Podľa názoru súdu, dôvodom, prečo spoločnosť CARGONET AS po tom, čo nepodpísala zmluvu s Trinity, oslovila žalovaného, bola skutočnosť, že v minulosti mala v nájme vagóny vyrobené žalovaným prostredníctvom spoločnosti AAE, čo nakoniec potvrdil aj Gjermund N., ako aj aktivita Z.. Y. ako novej obchodnej riaditeľky žalovaného. Osoby, ktoré sa priamo podieľali na uzatváraní tohto obchodu nepotvrdili akúkoľvek účasť p. J. na vzájomných rokovaní medzi žalovaným a spoločnosťou CARGONET AS, či akékoľvek spolupôsobenie pri uzatvorení tohto obchodu. Pokiaľ právna zástupkyňa žalobcu tvrdila, že v kúpnej cene, ktorú za dodávku kontajnerových a kapsových vagónov žalovaný od spoločnosti CARGONET AS ako kupujúceho obdržal je zahrnutá aj provízia vo výške 5 %, ktorá mala byť vyplatená žalobcovi na základe dohody uzavretej dňa 1.10.2003, čo má jednoznačne vyplývať z dohody, súd konštatuje, že toto tvrdenie sa v rámci vykonaného dokazovania nepotvrdilo a nebolo nijak preukázané, že kúpna cena obsahuje aj 5 %-nú províziu pre žalobcu. Možno povedať, že pokiaľ by mala výška provízie určená %-om z ceny produktu byť zahrnutá v cene, za ktorú sa tovar predáva tretiemu subjektu, tak samotná provízia by bola vyplácaná už aj z 5 %-nej provízie, ktorá mala byť zahrnutá v kúpnej cene. V tomto smere čl. 3 dohody s názvom „Odmena a platba“ možno považovať sčasti za nejasný.

4. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca svojou činnosťou nezabezpečil uzatvorenie obchodu medzi žalovaným a nórskou spoločnosťou CARGONET AS z roku 2006, a preto mu nevznikol nárok na províziu z tohto konkrétneho zmluvného vzťahu. Možno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že pre zabezpečenie obchodov nie je postačujúce len označenie, resp. predstavenie potenciálnych zmluvných partnerov, ale aktívny zástupca musí nadviazaním styku vyvolať u potenciálnych partnerov záujem o

uzavretie obchodov a oznámiť túto možnosť svojmu klientovi alebo zhromažďovať návrhy zmlúv od získaných záujemcov, prípadne sa inak aktívne podieľať na obchode. Dôkazy vykonané v tomto spore nepreukazujú, aby žalobca vykonal takú činnosť, v dôsledku ktorej by došlo k uzavretiu obchodu medzi žalovaným a spoločnosťou CARGONET AS v máji 2006. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. O nároku žalovaného ako úspešnej strany sporu rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p., ktorému priznal náhradu 100 % trov konania.

6. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 22.03.2018, č. k. 3Cob/5/2018-687 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením a považuje ho za vecne správne. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

8. Odvolací súd v prvom rade poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal.

9. Ďalej považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že dohoda uzatvorená a podpísaná dňa 01.10.2003 zanikla 01.10.2005, ktorá nie je označená ani ako zmluva o sprostredkovaní, ani ako zmluva o obchodnom zastúpení. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že uvedenú zmluvu je potrebné posúdiť ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca svojou činnosťou nezabezpečil uzatvorenie obchodu medzi žalovaným a nórskou spoločnosťou CARGONET AS z roku 2006, a preto mu nevznikol nárok na províziu. Dôkazy, ktoré boli vo veci predložené, tak žalobcom ako aj žalovaným, podľa odvolacieho súdu preukazujú, že žalobca nevykonal takú činnosť, v dôsledku ktorej by došlo k uzatvoreniu obchodu medzi žalovaným a spoločnosťou CARGONET AS v máji 2006. Skutočnosť, že sa spoločnosť CARGONET AS o žalovanom dozvedela v minulosti pri sprostredkovaní iného obchodu, ešte podľa krajského súdu neznamená, že žalobcovi vznikol nárok na províziu z obchodu uzavretého medzi žalovaným a spoločnosťou CARGONET AS v máji 2006 bez toho, aby vyvinul a preukázal činnosť, ktorá viedla k uzavretiu tohto obchodu.

10. K ďalším odvolacím námietkam odvolací súd konštatoval, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu v dostatočne vykonanom rozsiahlom dokazovaní. Súd vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli. Skutkové závery založil na logickom vyhodnotení dôkazov, na základe ktorých aj rozhodol. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

11. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 699), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu dovolania je možno vyvodiť, že podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

13. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v prvom rade vytkol, že právne posúdenie veci odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nie je správne. Žalobca nesprávne právne posúdenie veci vidí v tom, že sudy v tomto prípade síce správne interpretovali právnu normu (§ 652 ods. 1

Obchodného zákonníka, ktorý vymedzuje základné znaky zmluvy o obchodnom zastúpení a zároveň aj (nepriamo) ust. § 642 Obchodného zákonníka, ktorý vymedzuje základné znaky zmluvy o sprostredkovaní a teda súdy správne rozlišujú medzi zmluvou o sprostredkovaní a zmluvou o obchodnom zastúpení, avšak na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikovali.

14. Dovolateľ je toho názoru, že na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa mali aplikovať § 642 a nasl. Obchodného zákonníka a teda zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa mal posúdiť ako zmluva o sprostredkovaní. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že každý právny úkon sa posudzuje podľa obsahu a právny vzťah (založený dohodou z 01.10.2003) medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne vykazuje základné znaky zmluvy o sprostredkovaní upravenú v § 642 a nasl. Obchodného zákonníka a nie zmluvy o obchodnom zastúpení, ktorá je upravená v § 652 a nasl. Obchodného zákonníka.

15. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že v tomto prípade išlo len o jeden jediný kontrakt (zmluvu), a to o kontrakt medzi žalovaným a spoločnosťou CargoNet AS na dodávku vagónov v počte cca 475 kusov z mája 2006. Žiadna iná zmluva na základe dohody medzi žalobcom a žalovaným nebola (a ani nemala byť) uzatvorená a rovnako žalobca nevykonával žiadnu inú činnosť smerujúcu k uzatvoreniu zmluvy s inou osobou ako so spoločnosťou CargoNet AS.

16. Dovolateľ zdôraznil, že zmluva o obchodnom zastúpení môže medzi dvoma právnymi subjektmi (podnikateľmi) platne vzniknúť iba v tom prípade, ak sa činnosť obchodného zástupcu podľa zmluvy týka viac ako jednej zmluvy a obchodnému zástupcovi bolo udelené trvalé oprávnenie na zastupovanie zástupcu. S poukazom na súdom zistený skutkový stav je podľa dovolateľa evidentné, že žalobcovi v zmysle dohody so žalovaným z 01.03.2003 nebolo udelené trvalé oprávnenie na zastupovanie/alebo rokovanie o uzavretí zmlúv na dodávku tovaru (vagónov) v mene žalovaného, pričom žalobca na základe právneho vzťahu so žalovaným nekonal v súvislosti s viacerými zmluvami, ale len jednou jedinou, a tou bola zmluva medzi žalovaným a spoločnosťou CargoNet AS na dodávku vagónov z mája 2006.

17. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 C. s. p. dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/93/2008 a 4Obo/23/2007. Preto žalobca konštatoval, že podľa rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je základným rozdielom medzi zmluvou o obchodnom zastúpení a zmluvou o sprostredkovaní práve povaha činností, ktoré sprostredkovateľ/obchodný zástupca na základe zmluvy vykonáva. V prípade, že ide o sústavnú a dlhodobú činnosť smerujúcu k uzatvoreniu viacerých vopred neurčených zmlúv, pričom obchodný zástupca/sprostredkovateľ koná v mene zastúpeného/záujemcu, tak v tom prípade je nutné bez ohľadu na pomenovanie zmluvy posudzovať takú zmluvu ako zmluvu o obchodnom zastúpení. Naopak, ak ide o jednorazovú činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitej zmluvy s treťou osobou, pričom sprostredkovateľ nekoná v mene záujemcu, ale vykonáva len faktické činnosti, takú zmluvu je nutné posudzovať ako zmluvu o sprostredkovaní. Uvedené závery sú plne v súlade so závermi Súdneho dvora EÚ vo veci „Poseidon Chartering“. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu v tom, že na zmluvu (dohodu zo dňa 01.10.2003), t. j. na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ktorý sa týkal sprostredkovania iba jednej zmluvy, nespočíval v dlhodobej sústavnej činnosti obchodného zástupcu (žalobcu), ktorý navyše ani nekonal v mene zástupcu (žalovaného) aplikoval ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení.

18. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalobca vzhľadom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za nedostatočné a zmätočné. Váda odôvodnenia napadnutého rozsudku je podľa dovolateľa zásadná, hrubá a podstatná, nespočíva v detailoch, ale spočíva v základoch, na ktorých má stáť rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozsudok podľa názoru žalobcu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov súdu podstatných pre jeho rozhodnutie (potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a zamietnutie odvolania proti tomuto rozhodnutiu). Rozsudok je preto nepreskúmateľný a zmätočný, keďže závery súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú v zjavnom vzájomnom rozpore a sú navzájom protirečivé.

19. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. vidí žalobca aj v tom, že konajúci súd prvej inštancie skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a ktoré vyšli počas konania najavo vyhodnotil tak, že ich vyhodnotením došlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov. Skutkové zistenia súdu podľa dovolateľa nezodpovedajú vykonaným dôkazom, pretože výsledok hodnotenia nie je v súlade s § 191 C. s. p., pričom súd pri hodnotení dôkazov mal postupovať nesprávne, pretože vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli a súčasne súd nebral do úvahy skutočnosti z dokazovania vyplývajúce. Konajúci súd prvej inštancie napokon podľa žalobcu vyhodnotil a vzal za preukázané, že kontakt žalovaného na spoločnosť CargoNet AS sa odvíjal z úzkeho prepojenia spoločnosti v nákladnej doprave, pričom o takejto skutočnosti nebol predložený žiaden hodnoverný a relevantný dôkaz. Teda o vyššie uvedený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ide aj v prípade takého nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov vôbec nevyplynuli alebo neboli stranami prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo t. j. ide hlavne o prípad, ak súd neprihľadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

20. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu (č. l. 722 spisu), dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol (zamietol). Uviedol, že s právnou argumentáciou a vymedzením dovolacieho dôvodu a dôvodnosti dovolania nesúhlasí. Podľa názoru žalovaného, žalobca vo svojom dovolaní neuviedol/nenamielal žiadnu skutočnosť, ktorou by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal. Žalovaný zrejme opomenul uvedenie tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že obsahom dojednaného záväzku medzi sporovými stranami vyplývajúceho z dohody, bolo zo strany žalobcu vyvíjať opakovanú a nie jednorazovú činnosť. Čoho dôkazom je aj diktia čl. 1 a 3 dohody, v zmysle ktorých Tatravagónka menuje Alumag za svojho zástupcu pre predaj svojich výrobkov v Nórsku, pričom provízia bude 5 % za každý predaj. Podstatou zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi účastníkmi konania bolo obchodné zastúpenie žalovaného žalobcom v Nórsku (prípadne Fínsku a Švédsku) za účelom dlhodobej spolupráce formou dojednávania obchodov v prospech žalovaného a teda sa jedná o zmluvu o obchodnom zastúpení podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka a nie o zmluvu o sprostredkovaní, kde síce ide tiež o záväzok sprostredkovateľa vyvíjať činnosť v prospech záujemcu, ale smerujúcu k uzatvoreniu konkrétnej zmluvy s treťou osobou. Táto skutočnosť však v danom spore a pri danom zmluvnom vzťahu založenom medzi stranami sporu nebola podľa žalovaného naplnená, resp. konkretizovaná.

22. V danom prípade má žalovaný ďalej za to, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nebol naplnený. Odvolací súd sa podľa žalovaného žiadnym spôsobom od ustálenej rozhodovacej praxe neodklonil, nie je to čitateľné ani z dovolania. Žalobca nevysvetlil v čom sa rozhodnutie odvolacieho súdu malo odkloniť od ustálenej praxe Najvyššieho súdu SR, nakoľko len uviedol, že podľa jeho názoru mal byť zmluvný vzťah medzi sporovými stranami posúdený ako zmluva o sprostredkovaní a nie ako zmluva o obchodnom zastúpení. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR citovaných v dovolaní žalobcom, podľa žalovaného vyplýva len to, aký je rozdiel medzi zmluvou o obchodnom zastúpení a zmluvou o sprostredkovaní. Uvedené rozdiely popísal aj súd prvej inštancie, s ktorého rozhodnutím sa stotožnil aj odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu.

23. Podľa názoru žalovaného je ďalej napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecné a dostatočne odôvodnené, opieralo sa o skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ku ktorým došiel vykonaným dokazovaním. Z uvedeného dôvodu nie je podľa žalovaného dôvodná ani dovolacia námietka žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) došiel k záveru, že tento

mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

25. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

26. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

27. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

30. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

32. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený,

keďže odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu (pri porušení zásad poctivého obchodného styku a konania v rozpore s dobrými mravmi). V podstatnej miere sa len obmedzil na prevzatie konštatačného právneho záveru okresného súdu a v podrobnostiach na toto odôvodnenie poukázal, pričom sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že dohoda uzatvorená a podpísaná dňa 01.10.2003, zanikla 01.10.2005, ktorý záver podľa dovolateľa riadne neodôvodnil. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalobcu v odvolaní predstavuje vážne porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

33. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

34. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

35. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

36. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

37. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

38. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody,

pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že dohodu uzatvorenú a podpísanú dňa 01.10.2003 je potrebné posúdiť ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nestotožnil sa však s názorom súdu prvej inštancie, že táto dohoda zanikla dňa 01.10.2005. Skutočnosť, že sa spoločnosť CARGONET AS o žalovanom dozvedela v minulosti pri sprostredkovaní iného obchodu, podľa záverov krajského súdu neznamena, že žalobcovi vznikol nárok na províziu z obchodu uzavretého medzi žalovaným a spoločnosťou CARGONET AS v máji 2006 bez toho, aby vyvinul a preukázal činnosť, ktorá viedla k uzavretiu tohto obchodu.

39. Odvolací súd po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Dovolací súd dodáva, že takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

40. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

41. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

42. K ostatnej dovolacej námietke žalobcu týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcej prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových

okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

43. Ďalej dovolací súd uvádza, že o prípustnosti dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

44. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade, nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

45. K námietke žalobcu z obsahu dovolania vyvodenej podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dovolací súd zdôrazňuje, že tento dovolací dôvod je dovolateľ povinný vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 08.06.2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

46. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

47. Dovolací súd zdôrazňuje, že žalobca prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 421 ods. 1 C. s. p., avšak bez bližšej špecifikácie dôvodu prípustnosti dovolania (písm. a/ až c/), v rámci tohto ustanovenia. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je potrebné, aby dovolateľ v prípade dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. vysvetlil v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v rámci tohto ustanovenia ide, a teda, či ide o otázku pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne

(§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). Uvedený záver bol prijatý napr. v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/126/2017, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016 a 8Cdo/221/2017), aj s prípadným poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/149/2017 a 3Cdo/6/2017). Dovolateľ tak po formálnej ani materiálnej stránke neurobil, keď prípustnosť dovolania odvodzoval len všeobecne z ust. § 421 ods. 1 C. s. p.

48. V dovolaní poukázal dovolateľ na prípustnosť dovolania z dôvodu, že Najvyšší súd SR v skutkovo a právnej totožnej alebo obdobnej veci ešte nerozhodoval, avšak na strane druhej má najvyšší súd jednotný právny názor na rozdiel medzi zmluvou o obchodnom zastúpení a zmluvou o sprostredkovaní. Z takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné sa domnievať, že dovolateľ vyvodzuje svoje dovolanie podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ C. s. p.

49. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dôvodil tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu v tom, že na zmluvu (dohodu zo dňa 01.10.2003), t. j. na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ktorý sa týkal sprostredkovania iba jednej zmluvy a nespočíval v dlhodobej sústavnej činnosti obchodného zástupcu (žalobcu), ktorý navyše ani nekonal v mene zástupcu (žalovaného), aplikoval ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení.

50. Dovolateľ zdôraznil, že každý právny úkon sa posudzuje podľa obsahu a právny vzťah (založený dohodou z 01.10.2003) medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne vykazuje základné znaky zmluvy o sprostredkovaní upravenú v § 642 a nasl. Obchodného zákonníka a nie zmluvy o obchodnom zastúpení, ktorá je upravená v § 652 a nasl. Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti dovolateľ rozsiahlo poukázal na rozdiely medzi zmluvou o sprostredkovaní a obchodnom zastúpení. Dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách a rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach dovolacieho súdu, alebo dokonca v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Dovolateľom citované uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod uvedený pojem celkom zjavne nespádajú, nakoľko rozhodnutia sp. zn. 4Obo/93/2008 a sp. zn. 4Obo/23/2007 sú rozhodnutiami odvolacieho súdu, resp. také rozhodnutia, ktoré nezodpovedajú dikcii zákona podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., pretože nejde o rozhodnutia dovolacieho súdu.

51. Dovolací súd preto konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní, v zmysle vyššie uvedeného (viď body 43 až 46 tohto rozhodnutia), nešpecifikoval právnu otázku, od ktorej sa konajúci súd odchýlil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; prípadne ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Zároveň dovolateľ ani neuviedol, ako by mala byť takáto otázka, správne riešená.

52. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V prípade dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Nie je pritom úlohou dovolacieho súdu nahrádzať a dopĺňať nesprávne alebo nedostatočne vymedzené dovolacie dôvody v dovolaní.

53. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/, písm. f/ C. s. p., odmietol.

55. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

56. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.